

Első fejezet

A Fatman hevesen rázkódott, a tartóelemei hangosan nyikorgtak, mialatt behatolt az Ord Mantell légkörébe. A súrlódástól a levegő felizzott, és Zeerid a pilótafülke ablakán kinézve azt látta, hogy hosszú lángnyelvek nyaldossák a teherhajó orrát.

Hirtelen rájött, hogy túl szorosan markolja a botkormányt, és rákényszerítette magát, hogy ellazuljon.

Gyűlölte a légkörbe való belépést. Mindig is gyűlölte azt a végtelenül hosszúnak tűnő negyven másodpercet, amelynek során a forróság, a sebesség és az ionizált részecskék miatt a szenzorok átmenetileg megvakultak. Sosem tudhatta előre, hogy miféle égbolt fogadja, miután kiér a sötétségből. Annak idején, amikor még a Havoc-század kommandósait szállította a Köztársaságban, ő és a többi pilóta ahhoz hasonlították ezt a fajta sötétséget, mint amikor valaki a szemét behunyva ugrik le egy tengerparti szikláról.

Csak remélni tudod, hogy egy hullámba érkezel – ezt mondogatták. – De előbb-utóbb hullámvölgybe zuhansz, és kemény sziklába vágódsz bele.

Vagy pedig sistergős keresztűzbe. Igazából nem számított. A hatás és az eredmény ugyanaz volt.

– Kijöttünk a sötétségből – mormolta Zeerid, amikor a lángok eltűntek, és megpillantotta a nyílt égboltot.

Senki sem nyugtázta a szavait. Egyedül vezette a Fatmant, egyedül dolgozott. Manapság már nem szállított mást, csak fegyvereket az Exchange-kartellnek. Erre persze megvoltak az okai, de igyekezett nem belegondolni, hogy mit művel.

Egyenesbe hozta a gépet, északnak fordult, és gyorsan felderítette a környezetét. A szenzorok nem észleltek semmit.

– Hullámba csobbantunk, és minden rendben – dörmögte, és elmosolyodott.

A legtöbb bolygón rögtön azután, hogy kiért a sötétségből, máris manővereznie kellett, hogy kitérjen a helyi hatóságok elől. De nem az Ord Mantellen. Ezen a bolygón hemzsegték a bűnszövetkezetek, a zsoldosok, a fejedelmek, a csempészek, a fegyverkereskedők, és a fűszer-csempészek.

És pontosan ez a népség irányította ezt a világot.

A bandaháborúk és az orvgyilkosságok kötötték le a figyelmüket, nem a kormányzás, és biztosan nem a közrend fenntartása. A bolygó felszínének felső és alsó harmadán kevesen éltek. Rendőr, vámtiszt vagy katona sosem járt arrafelé. Ezek a tájak szó szerint senkiföldjének számítottak. Zeerid meglepődött volna, ha a tudomására jut, hogy a helyi kormányzat megfigyelő-műholdakat működtet az északi és déli vidékek felett.

És ez tökéletesen megfelelt neki.

A Fatman áttört egy vastag felhőtakarón, és Zeerid látómezejét az Ord Mantell északi féltekéjének barna, kék és fehér felszíne töltötte be. Hó és jég kopogott a pilótafülke borításán, az apró szemcsék állhatatos ritmust vertek a héjazaton. A lenyugvó nap sárgás-vörös fényben fürdette a világot. Az északi tenger sötét tajtékozott odalent, a bukóhullámok szabálytalan, fehér körei ezer és ezer feltérképezetlen sziget hollétét jelölték. Zeerid nyugat felé nézve felfedezte egy kontinens elmosódó partvonalát, amely felett egy észak-déli irányban futó heglánc felhőkkel koszorúzott, hósipkás csúcsai fehérlettek.

A szeme sarkából mozgást látott. Tőle jobbra és messze alatta egy bőrszárnyú-raj repült, túl kicsi ahhoz, hogy a szenzorok észleljék. A teremtmények méltóságteljes lassúsággal mozgatták fel és le vastag hártyáival borított, hatalmas szárnyaikat. Szélesen elterülő, zárójel formájú alakzatban tartottak dél felé, hogy melegebb lakóhelyet keressenek maguknak. Zeerid megközelítette őket, és elhúzott mellettük, de a legkevésbé sem törődtek vele. A

tekintetüket mereven előrszegezték, és szaporán pislogtak, hogy védjék a hótól és a jégtől azt a bárgyú, fekete szemüket.

Zeerid kikapcsolta az ionhajtóművet, és még jobban lelassított, majd ásított egyet. Kihúzta magát ültében, és megrázta néhány-szor a fejét, hogy felfrissüljön, de a fáradtsága makacs volt, akár egy feldühödött bantha. Miután elhagyta a Vultát, a hiperűrben száguldva a robotpilótára bízta a gépet, és szundított egyet, de mindössze ennyit pihent az elmúlt két napban. A kimerültség egyre erősebben érezte a hatásait.

Megvakargatta az állát borító sörtét, megdörgölte az állát a kézfejjével, és betáplálta a leszállóhely koordinátáit a navigációs számítógépbe. A számítógép kapcsolatba lépett az Ord Mantell körül geoszinkron pályán keringő műholdak egyikével, betájolta a gép helyzetét, és a szélvédőkijelzőre vetítette a helyszín adatait, valamint az irányát. Zeerid elolvasta az információkat, és halkán megállapította:

– Egy sziget, amelyről még senki sem hallott, egy olyan vidéken, ahová senki sem megy. Egész jónak tűnik...

Átadta a gépet a robotpilótának, mire az ráfordította a kijelölt útirányra.

Mialatt közepes sebességgel száguldott az égbolton, a gondolatái elkalandoztak. A fülke borításán kopogó jég szemcsék és hó-pelyhek zsongító altatódalt dúdoltak neki. Felidéződtek benne a múlt ködébe vesző évek, a baleset előtti korszak, amikor még a flottánál szolgált. Akkoriban büszkén viselte az egyenruháját, és képes volt megszémmélni magát a tükörben...

Hirtelen észbe kapott, még mielőtt eluralkodhatott volna rajta az önsajnálattal, és kisöpörte a fejéből a veszedelmes gondolatokat. Pontosan tudta, hogy hová vezetnének.

– Fejezze be, katona! – förmedt rá saját magára.

Az lett belőle, ami lett, és a helyzet úgy állt, ahogy állt.

– Összpontosíts a munkára, Z-man!

Összevetette a helyzetét a leszállózóna adataival, és azt az eredményt kapta, hogy hamarosan megérkezik.

– Kapjuk össze magunkat – dünnyögte azokat a szavakat visszahangozva, amelyeket a kommandósoknak szokott mondani. – Kilenven másodperc a leszállózónáig.

A rituálét folytatva ellenőrizte a fegyvereit, és a táruk töltöttségét, meghúzta a páncélmellényének szíjait, és összeszedte a gondolatait.

Hamarosan megpillantotta a célul kijelölt szigetet: tíz négyzetkilométer kiterjedésű vulkáni szikla, rajta derékmagas, ritkás bozót, ami vadul hullámzik az erős szélben. Valószínűnek tűnt, hogy a jövő év végére az egészet elnyeli a tenger.

Zeerid lejjebb ereszkedett, tett egy tágas kört, de a hó miatt nem látott további részleteket. Lefuttatott egy műszeres felderítést, mint minden ilyen esetben, és meglepődött, amikor a radar jelezte, hogy egy űrhajó állomásozik a szigeten. A fedélzeti kronométerre pillantott, és azt látta, hogy húsz standard perccel korábban érkezett. Harmadjára bonyolította le ezt a fuvart, és Arigo – a nyakát tette volna rá, hogy a fickónak nem ez az igazi neve – még sosem érkezett meg a kitűzött időpont előtt.

Kétszáz méterre ereszkedett, hogy jobban lásson.

Arigo teherhajója, a lábaitól megfosztott rovarra emlékeztető Doghouse egy tisztáson állt, a sziget keleti oldalán. A leeresztett teherrámpa úgy nyúlt ki belőle, mint egy hosszú, rücskös fémenyelv. Reflektorok izzottak a félhomályban, a hulló hó visszaverte a fényüket, amelytől maguk a hópelyhek csillogó ékköveknek tündek. A rámpa körül három férfi ácsorgott. Zeerid még ekkor is túl messze járt ahhoz, hogy láthassa az arcukat, mindössze annyit tudott megállapítani, hogy mindhárman fehér, prémszegélyes viharkabátot viselnek.

Hamarosan felfigyeltek a Fatmanre, és egyikük kesztyűs kezét fellendítve integetett.

Zeerid megnyalta a száját, és a homlokát ráncolva figyelt.

Rossz érzései támadtak – valami nem stimmel.

Jelzőrakéták röppentek fel a teherhajóról, és száz méteres magasságba érkezve sorban felrobbantak – zöld, vörös, vörös, zöld.

Az előre megbeszélte színkód.

Zeerid még egyszer körbepülte a szigetet. A szemét meresztve fürkészte a kavargó hófüggönyt, de nem látott semmit, amit veszélyesnek ítélt volna. Nem akadt másik hajó sem a szigeten, sem a környező tengeren. Félretette az aggodalmait, és rövidesen eluralkodott rajta az a fajta feszült izgatottság, amely mindig megszállta, valahányszor bűnözőkkel üzletelt.

Mindenesetre nem veszíthette el a százmilliós értékű szállítmányt csak azért, mert ideges. A végső vásárló – akárki legyen is az – aligha örült volna, míg az Exchange főnökei az elvesztett haszonért cserébe összeverették volna őt, és a szállítmány értékét hozzácsapták volna a már fennálló adósságához. Hogy pontosan mennyivel tartozott nekik, azt rég nem tudta nyomon követni, de úgy számította, hogy legalább kétmillióval a Fatmanért, és még eggyel az előlegekért, amelyeket azért vett fel, hogy Arra megkapja a megfelelő orvosi ellátást. Arra létezését persze gondosan titokban tartotta, az összekötője úgy tudta, hogy játékbarlangokban verte el a pénzt.

– A leszállózóna biztonságos – jelentette ki, és remélte, hogy valóban így van. – Lemegyünk!

A lebegtető-hajtóművek zúgása, és a körös-körül felkavarodó hóörvények vezették be azt a lágy döccenést, amellyel a Fatman földet ért, alig ötven méternyire Arigo hajójától.

Zeerid néhány másodpercig mozdulatlanul ült, és a hóesést bámulta. Tudván tudta, hogy ha lebonyolítja ezt a fuvart, lesz egy újabb, aztán megint egy, aztán megint egy, és még mindig több pénzzel fog tartozni az Exchange-nek, mint amennyit valaha is képes lesz visszafizetni. Taposómalomba került, és elképzelni sem tudta, hogy hogyan kerülhetne ki belőle. De nem is számított. Csakis az számított, hogy pénzt keressen, és gondoskodjon Arráról, és talán vehessen neki egy lebegőszéket ahelyett a kerekes ócskaság helyett. Vagy ami még jobb, jó minőségű műlábakat.

Vett egy mély lélegzetet, felállt, és mialatt felvette a viharkabátját, illetve ujjatlan kesztyűit, megpróbált lehiggadni. A rak térbe érve magasra tornyozott ládák között vágott át. Igyekezett nem nézni az oldalukon sötétlő feliratokra, noha kívülről tudta

valamennyit, mivel a katonai pályafutása alatt számtalan ezekhez hasonló ládát látott:

VIGYÁZAT! ROBBANÓANYAG!

KIZÁRÓLAG KATONAI HASZNÁLATRA!

HŐTŐL ÉS ENERGIAFORRÁSOKTÓL VÉDVE TARTANDÓ!

A ládákban legalább háromszázmillió kreditet érő fegyverek lapultak, használt lézerágyúk, sugárvetők, gránátok, és annyi lőszer, amennyitől még a legőrültebb fegyverrajongó társaságok is hónapokig daloltak és vigyorogtak volna.

A teherrámpa közelébe érve Zeerid felfedezte, hogy egy gránátokat tartalmazó láda négy rögzítősíja közül három jócskán meglazult. Szerencséje volt, hogy a láda nem szabadult el az utazás alatt. Persze, arra is látott esélyt, hogy a hevederek leszállás közben csúsztak el – és úgy döntött, hogy inkább ez utóbbiban hisz, semmint beismerje magának, hogy gondatlanul járt el.

Nem pazarolta az idejét arra, hogy visszategye a helyükre a hevedereket – Arigo emberei úgymint mindjárt elviszik innen a rakományt.

Ellenőrizte, hogy a sugárvetői szabadon mozognak-e a tokjukban, majd megnyomta a nyitógombot. A rámpa ereszkedni kezdett, a folyton táguló nyíláson hó és szél zúdult be a raktérbe, amely a tenger sós illatát hozta magával. Zeerid lesétált a rámpán. Legalább tizenkét órát töltött mesterséges fényben, ezért a lenyugvó nap fényétől hunyorognia kellett. A bakancsa talpa megmegcsikordult a jégtől csúszós, fekete sziklákon. A szájából előtörő párafelhőket azonnal elsodorta a metszően hideg szél.

Arigo társai közül ketten elindultak felé, és a két gép között félúton találkoztak vele. Mindketten emberek voltak, mindkettejük arcát sűrű szakáll borította. Egyikük bal szemét fekete szemtakaró fedte, az arcán villám formájú forradás futott le. Mindketten sugárvetőt hordoztak a derekukon, és Zeeridhez hasonlóan ők is jó előre kinyitották a fegyverek rögzítőpántját.

Zeerid egyiküket sem ismerte, és ettől visszatértek az előző aggodalmi. Az arcmemóriája remekül működött, és biztosra vette, hogy még sosem látta ezeket a fickókat.

Máris sejtette, hogy ez a fuvar nem lesz sima ügy.

– Hol van Arigo? – kérdezte a két fickót fürkészve.

– Másutt akadt dolga – felelte a sebhelyes képű alak, és az ég felé intett. – Minket küldött maga helyett. De azért semmi gáz, igaz?

A sima képű idegesen toporgott, a keze meg-megrándult.

Zeerid bólintott, és közömbös képet vágott, noha a szívverése felgyorsult, és a vérébe áradó adrenalintól melege lett. Búzt szimatolt, és az évek folyamán megtanulta, hogy bíznia kell a szaglásában.

– Te vagy Zeerid? – kérdezte a sebhelyes képű.

– Z-man – morogta Zeerid.

Senki sem hívta őt Zeeridnek, a sógornőjét leszámítva. És Aryn, annak idején. De az már régen volt.

– Szóval..., Z-man – visszhangozta a sima képű férfi, és elvi-gyorodott.

– Viccesnek találod? – érdeklődött hűvösen Zeerid.

Mielőtt az alak válaszolhatott volna, a sebhelyes képű meg-kérdezte:

– Hol van a szállítmány?

Zeerid az előtte álló fickók között elnézve szemügyre vette a harmadikat, aki Arigo hajójának rakodórámpájánál őgylgett. A férfi testbeszéde – túlzottan hegyezte a fülét, hogy nyomon kövesse a párbeszédet, és túl idegesnek tűnt – alátámasztotta az aggodalmait. Az újoncok viselkedtek így, amikor első ízben kerültek szembe birodalmiakkal.

Zeerid bensőjében a gyanakvás bizonyossággá érett. A fuvar nem csak bűdösnek tűnt, hanem az is volt.

Most már biztosra vette, hogy Arigo halott, és a három férfi az Ord Mantell egy másik bűnbandájának dolgozik, vagy pedig az Exchange valamelyik oldalágának. Őt azonban ez sem érdekelte. Sosem próbálta kideríteni, hogy ki kinek az ellensége vagy a szövetségese, így aztán nem bízott meg senkiben.

Neki csakis az számított, hogy a három fickó valószínűleg megkínózta és kivallatta Arigót, és őt is meg akarják ölni, amint megbizonyosodnak arról, hogy valóban meghozta a szállítmányt.

És még többen lapulhattak a teherhajó fedélzetén – vagyis a jelekből ítélve, miután kiért a sötétségből, mégiscsak keresztűzbe került.

De mi ebben az újdonság?

– Miért hívod Fatmannek a hajódat? – kérdezte a sebhelyes képű alak. Nyilván Arigo mondta el nekik a nevet, miután a Fatman nem viselt magán semmiféle azonosítójelet. Zeerid hamis adatokat adott meg szinte mindenütt, ahol dokkolt vagy leszállt.

– Mert rengeteg áru fér a gyomrába – felelte.

– A hajó mindig nőnemű, nem? – folytatta a fickó. – Akkor miért nem Fatwoman?

– Udvariatlanságnak tűnt.

– Ki iránt? – érdeklődött a homlokát ráncolva a sebhelyes képű.

Zeerid nem vesztegette az idejét a válaszra. Nem akart mást, csak kirakni a szállítmányt, visszafizetni az adóssága egy részét az Exchange-kartellnek, és visszatérni a lányához, hogy minél több időt tölthessen vele, mielőtt ismét beleveti magát a mocsokba.

– Valami baj van? – kérdezte hirtelen a sebhelyes képű, eléggé ideges hangon. – Bosszúsnak tűnsz.

– Nem, semmi gond – jelentette ki sietve Zeerid, és kesernyés félmosolyra húzta a száját. – Mindig, minden ugyanolyan.

A két fickó bizonytalanul vigyorgott, mintha nem tudták volna eldönteni, hogy ezt hogyan kell érteni.

– Így igaz – tódította bólogatva a sebhelyes képű –, mindig ugyanaz.

Zeerid pontosan tudta, hogy mi következik, és hirtelen megszálta az a nyugalom, amely mindig rátelepedett, amikor veszély fenyegette. Egy pillanatig Arrára gondolt, hogy mi történne vele, ha ő meghalna az Ord Mantell egy névtelen szigetén. Aztán kisöpörte a fejéből a gondolatot, mert nem engedhette meg magának, hogy bármi elterelje a figyelmét.

– A szállítmány a raktérben van – közölte a vele szemben álló fickóval. – Küldd oda az emberedet. A rámpa nyitva van.

A felszólítás hallatán mindkét férfi megfeszítette az arcizmait. A változást alig lehetett érzékelni, de Zeerid számára gyilkos szándékról árulkodott. A sebhelyes képű elküldte a társát, hogy ellenőrizze a rakományt.

– Szüksége lesz egy emelőre – jegyezte meg Zeerid, és lélekben felkészült a közelgő összecsapásra. – A holmi nem két kiló.

A sima képű alak tőle két lépésnyire megtorpant, és bizonytalanul pislogva visszanézett a társára, hogy útmutatást kérjen tőle.

– Egyelőre hagyjuk – mondta legyintve a sebhelyes képű, és a pisztolya közelébe eresztette a kezét. A mozdulat túl mellékes volt ahhoz, hogy mellékes legyen. – A társam csak megnézi, hogy minden megvan-e. Aztán tudatom a megbízóimmal, hogy utalhatják a pénzt.

Feltartotta a kezét, mintha a csuklójára csatolt adó-vevőt akarta volna megmutatni, de a kabátja ujjá eltakarta a készüléket.

– Minden ott van – jelentette ki Zeerid.

– Azért csak menj! – utasította a társát a sebhelyes képű. – Ellenőrizd!

– Jut eszembe – szólalt meg Zeerid, és pattintott egyet az ujjai-
val –, lenne itt még valami...

A sima képű fickó ismét megtorpant, sóhajtott egyet, és felvonta a szemöldökét.

– Mi van? – kérdezte mogorván, a lélegzete fehér felhő formájában szökött ki a száján.

Zeerid kinyújtotta a jobb keze ujjait, felrántotta a karját, és a tenyere élével torkon vágta a simaképű alakot, aki öklendezve rogyott a hóba, ezalatt ő előkapta a sugárvetőjét, és mellbe lőtte a sebhelyes képű férfit, még mielőtt az a fegyveréért kapott volna. A fickó tett két lépést hátrafelé, a szája mozgott, de egyetlen hangot sem hallatott, és a tenyerét kifelé fordítva feltartotta a jobb-
ját, mintha ezzel megállíthatta volna a lövedéket, amely máris végzett vele.

Miközben a sebhelyes képű összeroskadt, Zeerid leadott egy kapáslövést a Doghouse rámpája mellett ácsorgó harmadik fic-

kóra, de messze elhibázta. A férfi lelapult a gép mellett, előhúzta a lézerpisztolyát, és beleordított valamit a csuklóján viselt adóvevőbe. Zeerid benézett Arigo hajójának rakterébe, és sötét alakokat pillantott meg – a banda többi tagját.

Semmiképpen sem tudhatta meg, hogy hányan rejtőznek odabent.

Trágárul káromkodva leadott egy lövést, hogy fedezze magát, majd sarkon fordult, és a Fatman felé iramodott. Egy sugárnyaláb füstölgő lyukat ütött a kabátja ujjába, de szerencsére elhúzott a keze mellett. A következő lövedék a Fatmanbe csapódott, és lepattant a burkolatról. A harmadikat pontosan a háta közepébe kapta. Úgy érezte magát, mintha egy sikló gázolta volna el. Az ütés minden levegőt kiszorított a tüdejéből, és akkorát taszított rajta, hogy arccal előre elterült a hóban.

Füst csapott az orrába. A páncélmellénye megállította a lövedéket.

A vérébe tóduló adrenalin jóvoltából ugyanolyan gyorsan szökent talpra, mint amilyen gyorsan az imént elzuhant. Levegő után kapkodva rohant, majd beugrott az egyik leszállótalp tartószerkezete mögé, és letörölte az arcáról a rátapadt havat. Kidugta a fejét egy pillanatra, hogy körülnézzen, és azt látta, hogy a sima képű fickó befejezte az öklendezést, és szépen kiszenvedett, míg a sebhelyes képű a tőle elvárható módon mozdulatlanul feködött. Viszont hat férfi rohant felé, közülük ketten sugárkarabélyt lóbáltak, a többiek pedig lézerpisztolyt.

És a páncélja nem állíthatta meg a sugárkarabélyok lövedékeit.

Egy töltet csapódott a fedezéknek használt tartószerkezetbe, egy másik a lába elé, egy pedig alig néhány ujjnyival húzott el a dereka mellett.

– A pokolba! – átkozódott Zeerid. Alig néhány lépés választotta el a leeresztett rakodórampától, vagyis a hajója biztonságos belsejétől, de ez a távolság most valahogy tíz kilométeresnek látszott.

Előkapta a másik sugárvetőjét is, majd mindkét kezét előre nyújtotta a szerkezet jobb és bal oldalán, és az elsütőbillentyűket a lehető leggyorsabban rángatva tüzelt a felé rohanó alakokra.

Nem láthatta, hogy eltalált-e valakit, de ez nem is érdekelte. Mindössze annyit akart elérni, hogy a hóba fektesse az ellenségeit. Miután úgy adott le legalább tíz lövést, hogy senki sem vizsnozta a tüzet, kiugrott a tartószerkezet mögül, és a rámpa felé rohant.

Éppen felszaladt rajta, amikor a támadói összeszedték magukat, és tüzet nyitottak rá. Néhány lövedék elsüvített mellette, és a raktér falaiba csapódott. Szikrák röpködtek mindenfelé, és olvadt műanyag bűze vegyült az óceán sós levegőjébe. Futás közben odacsapott a rámpát működtető kapcsolónak, majd tovább rohant az orr irányába. Éppen kiért a raktérből, amikor rájött, hogy nem hallja a fogaskerekek csikorgását, sem a hidraulikák sziszegését.

Megpördült, és elátkozta saját magát – a nagy sietségben meléütött, nem találta el a rámpa zárógombját.

Kiáltások harsantak odakint, és nem mert visszatérni a kapcsolótáblához. A pilótafülkéből is felemelhette a rámpát, de sietnie kellett.

Végigdübörgött a Fatman folyosóin, a vállával félretaszította a pilótafülke ajtaját, és örült gyorsasággal kattogtatta a kapcsolókat, hogy beindítsa a hajót. A Fatman hajtóművei pillanatok alatt életre keltek, és máris felkapta a gépet a talajról. Sugárnyalábok doboltak körülötte a burkolaton, de nem tettek kárt semmiben. Az oldalsó ablakhoz szorította az arcát, és lenézett a fülke mellett, de mert magasan felhúzta a gép orrát, nem láthatta, hogy mi történik közvetlenül alatta. Előrenyomta a tolóerő-szabályzót, és akkor meghallotta, hogy valahol a háta mögött fém csikorog fémen. A hang a raktérből jött.

Valami ide-oda csúszkált ott. A gránátokkal teli láda.

Zeerid hirtelen rájött, hogy továbbra sem zárta le a rakteret.

Elátkozta magát az ostobaságáért, elfordította a rámpa zárókapcsolóját, majd bezárta a raktér belső ajtaját, és beindította a hátsó szivattyúkat – ha valaki bejutott a hátsó rekeszbe, ott fog megfulladni.

Megmarkolta a botkormányt, és aktiválta az ionhajtóműveket, mire a hajó előrelódult, és még gyorsabban emelkedett. Kis-

vártatva megfordult, és visszanézett a szigetre. Egy pillanatra zavarba jött attól, amit látott, de aztán rátört a felismerés.

Amikor a gép előre és felfelé szökkent, a gránátokat tartalmazó láda egyetlen hevedere elszakadt, és az egész láda leszánkázott a nyitott rámpán. Csak a szerencséjének köszönhető, hogy nem következett be robbanás.

A támadói most a láda körül álltak, valószínűleg azt akarták kideríteni, hogy mi van benne. Hat főt számolt össze, ami azt jelentette, hogy senki sem jutott fel a Fatman fedélzetére. És egyikük sem indult a Doghouse felé, amiből Zeerid arra következtetett, hogy a levegőben már nem akarják üldözni. Talán beérték azzal az egyetlen ládával.

Ezek szerint amatőrök lehetnek... esetleg kalózosok.

Zeerid tudta, hogy nem csupán az elfuserált üzletről kell számot adnia Orennek, az összekötőjének, de az elveszített rakományról is.

Az átkozott taposómalom még magasabb fordulatszámra kapcsol.

Fontolóra vette, hogy ráadja a teljes tolóerőt az ionhajtóművekre, és amint kiér az Ord Mantell gravitációs teréből, rögtön végrehajtja a hiperugrást, de elvetette a gondolatot. Bosszús volt, és jobb ötlete támadt.

A sziget felé fordította a hajóját, és tovább gyorsított.

– Fegyverek aktiválva – mormolta, azzal bekapcsolta a Fatman oldalaira szerelt plazmaágyúkat.

A felszínen álldogáló férfiak nyilván azt hitték, hogy a kiszemelt zsákmány elmenekült, és csak akkor vették észre őt, amikor már alig ötszáz méterre járt tőlük. A fehér arcokon döbrent kifejezés honolt, valaki felfelé mutogatott, aztán hatan hatfelé ugrottak. Egy-két fickó leadott néhány lövést. A vörös energiatöltetek átvágtak a hófüggönyön, és el is találták a Fatmant, de a kézfegyverek lövedékei nem üthették át a héjazatot.

Zeerid a ládára ültette a célkeresztet, és aktiválta a löelemképzőt.

– A leszállózóna forró – mondta, és lenyomta a tűzkioldót. Egyetlen másodpercig sárgán villódzó vonalak kötötték össze a hajót a szigettel, pontosabban a ládával. Aztán az izzó sávok meg-

szűntek létezni, a gránátok vakító villanással felrobbantak, és füst árasztotta el a tisztást. Apró szilánkok kopogtak a Fatman burkolatán, ezúttal fém és nem jégdarabkák, míg a lökeshullám megringatta a hajót, majd Zeerid maga felé húzta a botkormányt, és elindult az égbolt felé.

Amikor néhány pillanattal később visszanézett, azt látta, hogy hat mozdulatlan, füstölgő test fekszik a detonáció hatókörének határán.

– Ezt érted tettem, Arigo – dörmögte a fejét csóválva.

Persze, így is magyarázattal tartozott a történetekért, de legalább elintézte a támadókat, és ezt az Exchange főnökei is méltányolni fogják.

Vagy legalábbis, ezt remélte.

Darth Malgus lassú, kimért léptekkel haladt a mozgójárdán. Egy ódon óra ketyegésének hallotta a csizmája sarkának koppásait, és ez az óra mintha a Köztársaság hátralévő idejét mérte volna.

Siklók, robogók és légitaxik száguldoztak felette, végeérhetetlen áradatot, a Köztársaság szívének keringési rendszerét megteremtve. Felhőkarcolók, hidak, felvonók és terek borították a Coruscant teljes felszínét, legalább egy kilométeres magasságig, felszerelve egy gazdag, de hanyatló társadalom minden kellékével. Ez a sajátos, hivalkodó burok, ez a beton és páncélüveg héj takarta el a rothadás jeleit.

Malgus azonban érezte a külszín alatti bomlás bűzét, és meg akarta mutatni a bolygó lakóinak a gyengeségük és az önelégültségük árát.

Hamarosan ez az egész lángolni fog...

Hamarosan ő, Darth Malgus porig rombolja a Coruscantot. Ezt biztosan tudta. Évtizedek óta tudta.

Emlékek törtek fel az elméje legmélyéről. Felidézte az első korribani zarándoklatát, és híven emlékezett arra, hogy mennyire áthatotta a szentség érzése, amikor magányosan sétált a kőszivátagban, a homokkal lepett szurdokokban, amelyeket a rég halott

Sith elődök sírjai szegélyeztek. Azon a helyen mindent áthatott az Erő, és ő valósággal fürdőzött a sötét oldal energiáiban, aztán – talán a magány miatt – látomása támadt. Látta, hogy egész csillagrendszerek lángolnak, és látta a fél Galaxisra kiterjedő kormányzat bukását.

Megértette, és azóta is szilárdan hitte, hogy ő fogja megsemmisíteni a Jedi-rendet, és megdönteni a Köztársaságot.

– Mi jár a fejedben, Veradun? – kérdezte tőle halkán Eleena.

Csakis Eleena hívta őt a személynevéen, és csakis akkor, amikor kettesben voltak. Malgus élvezte, hogy a lány oly lágyan ejti ki a hangzókat, de mástól nem tűrte el, hogy Veradunnak szólítsa.

– A tűzre gondolok – felelte, és gyűlölt légzőkészüléke letompította a hangját.

A lány mellette lépkedett, gyönyörű volt és veszedelmes, mint egy művészien megformált, elegáns lanvarok. A válasz hallatán csettintett a nyelvével, és a szeme sarkából oldalra pillantott, de nem mondott semmit. Halványkék színű, finom bőre már-már áttetszőnek tűnt a lenyugvó nap fényében.

Körülöttük a téren sűrű tömeg tolongott és hömpölygött. A legkülönbefélebb teremtmények kacagtak, kiáltoztak, vagy éppen csendesen társalogtak. Malgus szeme megakadt egy embergyereken, egy öt-hat éves kislányon, aki örömeiben sikoltozva rohant egy sötét hajú nő – nyilván az anyja – ölelésre nyitott karjába. A lány megérezhette, hogy Malgus figyel, mert hirtelen visszanezett rá, és kíváncsian ráncolgatta máskülönben tükörsima homlokát. Malgus tovább nézte a lányt, mialatt elhaladt mellette, végül a gyermek elfordította róla a tekintetét, és az anyja nyakába tette az arcát.

A kislányt leszámítva senki sem figyelt fel rá. A Köztársaság polgárai tökéletes biztonságban érezték magukat itt, a Mag mélyén. A Coruscant lakóinak pusztá száma biztosította a számára a névtelenséget. A legteljesebb lelki nyugalommal járkalhatott az ellenségei között. A páncélzatát terjedelmes, fekete köpeny alá rejtette, így észrevétlen és arctalan maradt.

– Gyönyörű ez a világ – jegyezte meg halkán Eleena.

– Már nem sokáig – mormolta Malgus.

A lány mintha meghökkent volna, de hogy miért, azt ő elképzelni sem tudta.

– Veradun... – motyogta Eleena, majd nyelt egyet. Aztán, akármit akart is mondani, elakadt valahol a torka mélyén.

– Szabadon beszélhetsz, Eleena – biztatta Malgus –, rajta, mondd csak ki!

A lány elfordította az arcát, és végigjáratta a tekintetét a környéken, mintha el akarta volna raktározni az emlékezetében a látványt, a még sértetlen Coruscant látványát.

– Mikor lesz vége a harcnak? – suttogta aztán.

Malgus-t váratlanul érte a kérdés, és felmordult:

– Ezt meg hogy érted?

– A te életed a háborúról szól, Veradun. A mi életünk. Mikor lesz vége? Nem mehet így a végtelenségig.

Malgus erre már bólintott egyet, megértette, hogy megérkeztek a beszélgetés magvához. Eleena most majd bölcsességek mögé fogja rejteni a kételyeit és a kérdéseit. És ő maga szokás szerint meghasonlottan viszonyult ehhez. Eleena egyfelől a szolgája volt, egy gyönyörű nő, aki társaságot biztosított a számára, amikor úgy kívánta. Másfelől Eleena volt. Az ő Eleenája.

– Úgy döntöttél, hogy harcolsz az oldalamon – felelte megfontoltan. – Már sokakat megöltél a Birodalom érdekében.

– Én nem a Birodalomért gyilkoltam! – tiltakozott Eleena, mialatt halványkék arca vörösre sötétedett. – Én miattad harcoltam és öltem! És ezt te is tudod. De te... te a Birodalomért harcoltál? Csakis a Birodalomért?

– Nem – jelentette ki Malgus. – Harcoltam, mert azt kellett tennem, és a Birodalom egy eszköz, amelynek révén megvalósíthatom a céljaimat. A Birodalom az, ami megtestesíti a háborút. Ettől tökéletes.

– Tökéletes? – visszhangozta a szót a fejét rázva Eleena. – A háborúban milliók halnak meg. Milliárdok.

– Az értelmes lények meghalnak a háborúban. Ezt az árat meg kell fizetni.

A lány egy gyerekcsapatot bámult, amely engedelmesen követett egy felnőttet, talán egy tanárt, aztán megkérdezte:

– Minek az árát? Miért kell a folytonos háború? Miért a folyamatos terjeszkedés? Mit akar az uralkodó? És mit akarsz te magad?

Malgus úgy mosolygott a légzőkészüléke mögött, mintha egy koraérett gyermek kérdéseire derült volna.

– Hogy én mit akarok, az nem számít – magyarázta aztán. – Az Erőt szolgálom. Az Erő maga a konfliktus. A Birodalom maga a konfliktus. Ez a kettő egybevágh.

– Úgy beszélsz, mintha ez az egész matematika volna – állapította meg a lány.

– Mert az.

– A Jedik nem így gondolják.

Malgus-ban feltámadt a harag, de gyorsan elfojtotta és türelmesen fejtegette:

– A Jedik csak részben értik az Erőt. Bár az is tény, hogy néhányan rendkívüli hatalomra tettek szert általa. De képtelenek megérteni az Erő alapvető természetét, nevezetesen, hogy az Erő maga a konfliktus, az örökös harc. Erre éppen az a bizonyíték, hogy létezik sötét és világos oldala.

Miután elhallgatott, azt hitte, hogy a beszélgetés véget ért, de Eleena nem érte be ennyivel.

– Miért?

– Mit miért?

– Miért az örökös harc? Miért létezik az Erő, ha konfliktust gerjeszt, és pusztulást hoz?

Malgus felsóhajtott, és bosszúsan válaszolt:

– Azért, mert a harc túlélői még jobban megértik az Erőt. A tudásuk tovább gyarapodik. És ez a cél éppen elég.

Eleena olyan arcot vágott, amely elárulta, hogy még mindig nem érti. Malgus egyre ingerültebb lett, ezért élesebb hangon folytatta:

– A konfliktus előidézi az Erő még alaposabb megismerését. A Birodalom terjeszkedik, és konfliktusokat teremt. Ebben a tekintetben a Birodalom az Erő eszköze. Érted már? A Jedik ezt nem tudják megérteni. Arra használják az Erőt, hogy elnyomják önmagukat, és persze másokat is. Hogy rákényszerítsék mások-

ra a toleranciáról és a harmóniáról alkotott saját elképzeléseiket. A Jedik azonban köztönivaló bolondok. És ezt holnap ők maguk is be fogják látni.

Eleena egy darabig nem mondott semmit, és a kettejük közötti, néma űrt a Coruscant lármája töltötte be. Amikor végül megszólalt, úgy beszélt, mint az a félénk lány, akit a Sith Nagyúr annak idején kimentett a Geonosis egyik rabszolga-telepéről.

– A te életed a folyamatos háborúról fog szólni? A mi kettőnk élete? Semmi másról?

Malgus ekkor végre megértette a lány szándékait. Eleena arra vágyott, hogy a kettejük viszonya megváltozzon, hogy tovább fejlődjön. Csakhogy ő a Birodalom tökéletesítésének szentelte magát, hogy ennek révén még jobban ismerje és értse az Erőt, és ez megakadályozta minden más kötődésben.

– Én Sith harcos vagyok – felelte elkomorodva.

– És a viszonyunk mindig olyan lesz, mint amilyen most?

– Gazda és szolga. Nem tetszik?

– Nem úgy bánsz velem, mint egy szolgálával – válaszolta a lány.
– Legalábbis, nem mindig.

– Attól még szolga vagy! – förmedt rá a Sith eléggé éles hangon, holott valójában nem haragudott. – Ezt el ne feledd!

Eleena egy csapásra elvörösödött, de nem szégyenében, hanem dühében. Megtorpant, szembefordult a férfival, és belenézett a szemébe. Malgus úgy érezte, hogy a légzőkészüléke és a csuklyája semmit sem takar el a lány elől.

– Jobban ismerlek téged, mint te magad! – fakadt ki Eleena.
– Én gondoztalak az Alderaani Csata után, amikor az a Jedi boszorkány kis híján végzett veled. Teljes komolysággal ejted ki a szádon ezeket a szavakat – konfliktus, fejlődés, tökéletesítés –, de valójában te sem hiszel bennük.

Malgus meredten bámulta a gyönyörű arcot, amelyet a két, kecses lekku különös keretbe foglalt. A szolgálja szemrebbenés nélkül állta a tekintetét, és ő fentről lenézve meglátta a lány torlán vöröslő, hosszú sebet, amelyet a magas gallér csak félig tudott elrejteni.

A kéklő arc szépsége ezúttal is lenyűgözte. Csuklón ragadta, és magához húzta a lányt. Eleena nem állt ellen, sőt, az övéhez préselte formás, feszes testét. Malgus félrehúzta a respirátorát, és szétroncsolt száját keményen rányomta a lány érzéki, telt ajkára.

– Talán mégsem ismeresz olyan jól, mint hiszed – mondta aztán, és a hangját ezúttal nem tompította le a légzőkészülék mechanikus szűrője.

Sok-sok évvel ezelőtt, még kisfiú korában megölt egy twi'lek szolganőt a nevelőapja házában – akkor gyilkolt életében először. A nő valami kisebb hibát vétett, amire ő már nem is emlékezett, de igazából soha nem is volt fontos. Azért gyilkolt, hogy bebizonyítsa magának, képes a gyilkosságra. Még manapság is emlékezett arra, hogy a nevelőapja milyen büszkén méregette a twi'lek holttestét. Röviddel ezután elküldte őt a Dromund Kaasra, a Sith Akadémiára.

– Szerintem nagyon is jól ismerlek – tiltakozott kihívó hangon Eleena.

Malgus elmosolyodott, a lány is elmosolyodott, és ekkor szétváltak. Malgus visszahúzta a szája elé a respirátort, és a csuklójára csatolt órára pillantott.

Ha minden a terv szerint haladt, a bolygó védelmi hálózatának alig néhány másodperce maradt.

Érzések özöne áradt végig rajta, amely abból a bizonyosságból született, hogy az egész élete értelmet nyer a következő órában, hogy az Erő elvezette őt ehhez a pillanathoz, amikor is levezényelheti a Köztársaság bukását és a Birodalom felemelkedését.

Az adóvevője halk csipogással jelezte, hogy üzenete érkezett. Begépelte a feloldó kódot, és elolvasta a rövid szöveget:

Feladat végrehajtva.

A mandalori elvégezte a munkáját. Malgus nem tudta a nő igazi nevét, így aztán magában csak „a mandalori”-nak hívta. Csak azt tudta, hogy az illető pénzért dolgozik, hogy valamilyen személyes oknál fogva gyűlöli a Jediket, és hogy rendkívül tapasztalt harcos.

Az üzenet arról tájékoztatta őt, hogy a bolygó biztonsági rendszere működésképtelen, és mégis, a környezetében sétálgató ér-

telmes lények ezrei közül senkin sem látszottak a nyugtalanság jelei. Egyetlen riasztó sem szólalt meg. Az égen nem száguldoztak sem katonai sem rendőri gépek. A civilek és a hatóságok mit sem tudtak arról, hogy a bolygó mesterséges védőburka megszűnt létezni.

De hamarosan észre fogják venni – gondolta Malgus. – És nem fogják elhinni azt, amit leolvasnak a műszereikről. Lefuttatnak néhány tesztet, hogy ellenőrizzék a berendezéseiket.

És mire megszületik az eredmény, a Coruscant lángolni fog.

A cél felé tartunk – gépelte az adó-vevőjébe. – Odabent találkozunk.

Még egyszer körülnézett, végighordozta tekintetét a gyermekeken, a szüleiken és a járókelőkön. Önfeledten játszottak, nevettek, ettek, sétálgattak, élték a mindennapi életüket, és fogalmuk sem volt arról, hogy rövidesen minden megváltozik.

– Gyere! – utasította Malgus a lányt, és az előzőnél jóval élénkebb iramban folytatta útját. Éjfekete köpenye hevesen csapkodott és örvénylett a teste körül – akárcsak a haragja.

Néhány másodperccel később kapott egy másik, kódolt üzenetet, amely az elrabolt leszállóegységről érkezett:

Ugrás végrehajtva. Úton vagyunk. Megérkezés kilencven másodperc múlva.

Malgus a tekintetét előreszegezve meglátta a Jedi Templom lépcsőzetes főépülete körül álló négy karcsú tornyot. A lenyugvó nap fénye sötét sárgára árnyalta az ősrégi köveket. A polgárok nagy ívben kerülték az építményt, mintha az szent hely lett volna, és nem pedig a gyalázaté.

– Porig rombollak – suttogta Malgus olyan halkán, hogy csak ő maga hallotta.

Határozott léptekkel tartott a templom felé, és úgy érezte, a Végzet ott lebeg felette.

A hatalmas főbejárathoz vezető utat rég halott Jedi-mesterek szobrai szegélyezték, az alacsonyan beeső napsugarak hosszúra nyújtották az árnyékukat. Malgus végiglépdelt a sötét foltokon, és a talapzatokon szereplő neveket olvasgatta: Odan-Urr, Oooroo, Arca Jeth...

– Megtévesztettünk titeket – suttogta a kőalakoknak –, a ti időtök lejárt.

A Jedi-rend jelenlegi mestereinek zöme nem tartózkodott a Coruscanton. Vagy az Alderaanon zajló béketárgyaláson vettek részt, vagy más bolygókon védelmezték a Köztársaság érdekeit, de a Templom természetesen nem maradt őrizetlen. A főbejárat előtt három egyenruhás katona állt, sugárvetővel a kezében, és Malgus érzékelte, hogy további két férfi figyeli őt egy tőle balra eső, magas párkányról.

A jobbján lépkedő Eleena feszültté vált, de nem ingott meg. Ismét az órájára pillantott: ötvenhárom másodperc.

A három katona éberén fürkészte őt és a szolgáját. Egyikük beleszólt a csuklójára erősített adó-vevőbe, talán a benti parancsnoki központot értesítette a váratlan látogatók érkezéséről.

Még csak nem is sejtették, hogy mi közeledett feléjük. A háború ellenére tökéletes biztonságban érezték magukat a Köztársaság kellős közepén lévő, zárt és védett világukban. De rövidesen rádöbbennek majd, hogy mekkorát tévedtek...

– Álljanak meg! – szólalt meg az egyik.

– Nem tudok megállni – mormolta Malgus, túl halkan ahhoz, hogy az örök hallhassák –, soha többé...

Nyugodt szív és nyugodt elme. Ez az állapot elkerülte Arynt, úgy lebegett előtte, akár a hópelyhek a napsütésben. Egy-egy pillanatra láthatóvá vált, aztán elolvadt és eltűnt. Azt a nautoli nyugtató-karkötőt babrálta, amelyet Zallow mester adott neki, amikor megkapta a Jedi-lovag címet. Némán számolgatta-forgatta az apró, sima korallgolyókat, sorban végighúzta őket a vékony láncon, és az Erőben próbált megnyugvást találni – de hasztalan.

Mi ütött belém? Mi a bajom? – kérdezte magától gondolatban.

Odakint siklók és robogók húztak el a hatalmas ablakok előtt, rajtuk túl az Alderaan festővászonra illő, idilli völgyei látszottak. A bensőjét vizsgálva csakis zűrzavart észlelt. Rendszerint képes volt megóvni magát a környezetében tartózkodók érzéseitől. Rendszerint az Erő áldásának tartotta empata-képességeit, de most...